

מהגפטר, ויוכל לעלות למקום שורשו.

(מז) **וַיַּעַן** ז"ג וגו' אשר דיבר ה' אל עבדיך, ולא נמלא שדיבר השי"ת בעיני זה, אולי י"ל ע"פ ששמעתי מפ"ק זקני ז"ל ע"פ אחס עוזרים וגו' והורשחם אי"כ יושני הארץ וגו' פרש"י כ"פ הוזהרו על כך, כשאחם עוזרים את הירדן ציבשה ע"מ כן חעברו, ואם לאו המים שוטפין אחכם, אמר הגם שהשחירו אח"כ מ"מ רלון הראשון הולך להיות נקי לגמרי להורישם בלי ישאר שריד, וכן חמיד קבלת עומ"ש צבוקר ל"ל ע"מ שיהי' דבוק בן יחצ"ש בכל לב וגפס כל יסור כחוט השערה מדרכי תוה"ק, אף שח"כ נכשל מה, אבל הקבלה ל"ל בשלימות, ומפני שהיו ישראל רעבים ומעינים, הי' קשה לקיים על המכוון חמיתי, אך ז"ג ובר הלכו רק לעשות רלון השי"ת, י"ל שהתכוונו בפסוק זה שיקיימו ההעברה בכל לב להוריש לגמרי ולאבד לכך סיימו ואתנו אחוזת נחלתינו ע"כ יכולים להודרו למלא רלון שמים שאין בלצם נגיעה גופנית.

(מג) **עַנְיָן** ארץ סו"ע שניקשו בני גו"ר למה לא שאל רבינו מהשי"ת אם מסכים כי צפ' עמאים הי' נוגע רק לאיו יחידים אמר שישאל מענה מהשי"ת מכ"ש כאן שהי' נוגע לב' שצעים וחלי, ע"כ נראה שהי' מרגיש שהארץ ראוי' לחבר לאה"ק, אך ראה לחלק לכל שצט שיהי' לו גם כאן חלק, ששמעתי מפ"ק זקני

ז"ל ענין שם אחוזת מפני שגפס הצעלים מתדבק בה ביותר מבחפץ אחר, ע"כ רלה רבינו שיהי' עיקר אחוזתם באה"ק אז יהי' עלי' גם לארץ סו"ע ע"כ גער בהם על שרואים לישראל כאן ע"י דבריו כגחלי אש העו עלמן שיעברו כל חלוץ ויתעכזו ו' שביבשו ו' שחילקו עי"ז פעלו שלא יושחתו בדירתם בעבר זה.

(מד) **עִיכָר** ענין ז"ג ובר למה לא שאל מרע"ה צשמים אם מסכים, צפ' העמאים הי' רק עבור צ' אנשים ענה להם אשמעה מה ילוח, מכ"ש כאן ע"כ נראה כדאי' שהקב"ה לומד משניות ומרע"ה מלאו שלמד פ"א דפרה ר"א אומר פרה צה שחים, כן שמעו לומד משנת ג' ארלות לביעור, עבר הירדן מהם, רק י"ל אחר שיתחלק כל האה"ק לכל השצעים ישיגו הם חלקם, ע"ז יש פלוגתא אי כוסין ע"מ סדום כשים חלק ירושה שלאחד עוב יותר לכך טענו לעבדיך מקנה ע"כ לאחיהם שאין להם מקנה לא עוב ארץ זו אולי עוד גרוע מאה"ק דאי' במשנה [ביכורים פ"א] שלא הי' זבת חו"ד, מה שגער צם מרע"ה חרבות אי' חטאים בזה שאיר עיניהם שישמרו עלמן מדרך הרע.

(מה) **עַנְיָן** עבר הירדן חימה למה לא ענה רבינו עמדו ואשמע כמו שענה להעמאים רק צ' אנשים וכאן הי' צ' וחלי שצעים, חנני הי"ת ליישב שרבינו ראה צרוה"ק כל תוה"ק.

כס

שם צפ' עמאים ראה שישאל וישיב לו, קן צפ' נחלת, משא"כ כאן לא ראה שיוצא על זה מאמר קדשו, ע"כ דן צמצר כשהיו עפלים לכלל ישראל לעבור לפניהם בדאי הם ליתן להם ענר הירדן, והליבור ידעו כי שכינה

מדבר מתוך גרונו ע"כ אמרו אשר דיבר ה' אל עזריק כ"כ, שידעו ע"י הספד רבינו יומשן קדושה לארלם וביטלו כל עצמם וחיותם להיות עפל לליבור.

184

ùôúé öäé÷ òíã ñ 184 ã éãñèìäï, ôéðçñ îðçí àìòæø áí áðéíéï àìéòæø äããõñ ò"é úëðú àäöø äçëïä